

1999 – Божанка Константинова – Български писатели. Творци на литературата за деца и юноши. Том II. ИК „Зелена вълна”, София. На стр. 19-21 има био-библиографски очерк за Петър Бобев

Петър Бобев е роден на 9 август 1914 г. в Горна Оряховица. На четиригодишна възраст той преживява твърде страшно премеждие – отвличат го войници от Окупационния колониален корпус, настанен в България след поражението ни в Първата световна война. Момчето е спасено от смели и решителни български стражари. Това премеждие е и първата среща на Петър Бобев с необичайното – по неговите думи „това е първият контакт с екзотиката – за щастие с благополучен изход”.

Основно образование Петър Бобев завършва в училище „Йосиф Ковачев” в София през 1925 г., а прогимназиално в училище „Васил Априлов” през 1928 година. Твърде рано Бобев остава сирак – през 1926 г. умира баща му, Боби Петров, професор по история, а през 1929 г. и майка му. Гимназия Бобев завършва в Трета софийска мъжка гимназия, след което се записва студент в Агрономическия факултет в София. Дипломира се през 1937 година.

Петър Бобев има дългогодишен и разнообразен трудов стаж – през 1937 г. е на работа в Лозаро-винарската опитна станция в Плевен, през 1938 г. е в конезавод „Клементина”. През 1939 г. е приет в Школата за запасни офицери, където през 1940 г. завърши фелдфебелшколническия си стаж и бива назначен за учител в Средното градинарско училище в Горна Оряховица. През 1941 г. специализира в Градинарската опитна станция в Пловдив и постъпва като експерт в Българска земеделска и кооперативна банка. През 1941 г. Бобев е мобилизиран. През 1945 г. му възлагат кредитирането в Българска земеделска и кооперативна банка на новосъздаващите се тогава ТКЗС-та. На тази работа Петър Бобев остава до пенсионирането си през 1974 година.

Петър Бобев започва да пише сравнително късно – на четиридесетгодишна възраст. До тогава, а и след това, в продължение на десетилетия той е извънредно съвестен и ценен банков чиновник. Самият писател разказва за първите си белетристични прояви:

„Отдадох се на художествената литература късно – четиридесетгодишен. И то за домашна употреба. Дъщеря ми (илустраторката Ани Бобева), тогава шестгодишна, искаше да ѝ чета приказки вечер преди заспиване. Но книгите, които ѝ купувах, не ѝ харесваха. Тогава реших: „Аз ще ти напиша нещо!”. И изписах една тетрадка. Ани ги хареса. Веднъж на този ритуал присъстваше и един приятел, който ми поиска тетрадката да я прочете на своите деца. А той я дал на Ран Босилек, който след няколко дни дойде лично у дома да поиска съгласие за отпечатването ѝ в списание „Дружинка”, където беше редактор. В края на годината той ме насочи да предам въпросните приказки, сборник със заглавие „Деца на слънцето” на Ангел Каралийчев в издателство „Български писател”, който ги издаде веднага. Пак Ран Босилек ме свърза и с Атанас Далчев, редактор в списание „Пламъче”, на което станах редовен сътрудник. Атанас Далчев ме убеди да се заловя и с по-големи литературни форми. Написах повестта „Гущерът на ледовете”, а след това и много други повести и романи...”

Петър Бобев е един от най-плодовитите и най-издавани в последните десетилетия белетристи за деца и юноши. Неговите разкази и приказки, и особено приключенските му повести и романи, се радват на огромна популярност – интересът на децата към тях се обяснява с умението на писателя да отвежда читателите в екзотични светове, да им разкрива точно и вярно живота в отдалечени от нас държави и народи, да изгражда увлекателна и динамична интрига и неусетно

да ги приобщава към идеите и ценностите на истински човешкото и достойно поведение.

„Имах щастието да попадна в началото (на творческия си път) на големи писатели, които не се бояха, че мога да ги засенча” – така обяснява своите успехи Петър Бобев. Неговата популярност е резултат на денонощен труд, на огромно количество знания, почерпени от научна и справочна литература (писателят никога не е посещавал екзотичните страни, за които пише) и на дарбата да разказва увлекателно.

Петър Бобев е награждаван нееднократно, а през 1994 г. е удостоен с литературната награда на МНП „Петко Рачев Славейков” за цялостното му творчество.

Петър Бобев умира през април 1997 г. в София.

[Назад към основната страница](#)